

$\frac{1}{25}$ Sandhed og $\frac{24}{25}$ Løgn. Det er ikke noget rigtigt Forhold. Jeg har altid ladet mig fortælle, at for at en Agitationsusandhed skal gøre sin Virkning, skal den bestaa af omtrent $\frac{1}{2}$ Sandhed og $\frac{1}{2}$ Usandhed, saa er det en passende Blanding, der kan vinde nogen Tiltro. Jeg vil da henstille til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, at han, næste Gang han skal til at angribe den danske Præstestand, sørger for at komme noget nærmere til Sandheden end just denne Kvotadel, som han har fundet ved denne Lejlighed. Jeg tør ikke sige, at jeg er nogen nær Ven af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, men jeg kender saa meget til hans gode Hjerte, at jeg føler mig ganske overbevist om, at det ærede Medlem, naar jeg nu er kommet med disse Oplysninger, allerede i Morgen vil fortælle sine Læsere, at han meget mod sin Villie er kommet til at begaa en Uretfærdighed mod den danske Præstestand, og at han, da han er blevet bedre oplyst, vil skynde sig at rette denne Forseelse. For hvis det ærede Medlem ikke gør det, forekommer det mig, at Forargeligheden og Umoralskheden bliver flyttet fra den danske Præstestand hen et helt andet Sted.

Jeg maa endnu tilføje — for jeg vil nødig gøre det ærede Medlem Uret —, at Tienden kan virkelig faa nogen Betydning for de Præster, der har deres Gaarde bortforpagtet, naar der i Forpagtningskontrakterne er fastsat Afgifter, som er afhængige af Kornpriserne; men da disse Forpagtningskontrakter — det mener jeg, jeg sikkert tør sige — sjældent er til Fordel for Præsterne, tror jeg ikke, der derved sker nogen Uret. Den højere Tiende vil dernæst virkelig blive til Gavn for en Del Præsteenker, men jeg har den Tillid til det ærede Medlems gode Hjertelag, at han vil finde, at disse ældre og enligstillede Damer, som i Regelen ikke er saa overmaade flot aflagte, er det ikke værd at misunde den lille Fordel, de kan faa derigennem. Naar jeg tilføjer dette, er det egentlig for Fuldstændighedens Skyld, fordi jeg gerne vil gøre mit til, at den Sag kan blive oplyst saa godt som muligt, og jeg henstiller til den højtærede Kultusminister at sige blot et Par Ord om, hvorvidt jeg ikke har den rigtige Opfattelse, medens det er det ærede

Medlem for Københavns 5te Valgkreds, som ved denne Lejlighed er kommet ved Siden af. Jeg kunde nemlig tænke mig, at selv om det ærede Medlem ikke vil lytte med stor Velvillie til mine Ord, vil han dog høre med stor Velvillie paa den højtærede Kultusminister og ogsaa det ærede Medlem fra Vordingborg (Dahl) og det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen), som jeg er ganske sikker paa deler mine Betragtninger.

Dernæst vil jeg henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Vi to plejer jo at se venligt til hinanden, og jeg kunde høre i Gaar, at det ærede Medlems venskabelige Følelser ikke er blevet mindre varme i Sommerens Løb; de er maaske endogsaa vokset en lille Smule i Varme og Inderlighed. Det er derfor saa rimeligt, at jeg viser, at jeg ingenlunde er nogen utaknemmelig Person at vise saadanne venskabelige og varme Følelser, men at jeg kan tage imod venskabelige Ytringer og glæde mig deraf.

Jeg vil give min fulde og oprigtige Tilslutning til det ærede Medlems Udtalelse, naar han i Gaar sagde, at han i Aar i Modsætning til de 19 tidligere Gange, han havde været Ordfører for Socialdemokratiet, ikke vilde omtale Militærudgifternes Omfang og Vækst. Det billiger jeg saa fuldstændigt. Jeg tror endogsaa, det ærede Medlem sagde, at det var klogt, han ikke gjorde det i Aar, og det forstaaer jeg saa godt, og jeg skal sige hvorfor. Sagen er den, at det ærede Medlem har ikke været saa heldig med de Profetier, han som Ordfører for Socialdemokratiet har fremsat, om, hvordan der vilde komme til at se ud i Europa. Han har sagt Ting, som jeg maa sige ikke helt er slaaet til, og derfor kan jeg godt forstaa, at han i Aar har Lyst til at gaa forbi den Sag i Tavshed. Men jeg har nu Lyst til at minde det ærede Medlem om — jeg haaber, han vil være glad ved at træffe sine egne fortræffelige Ord igen —, hvad han sagde i den overordentlige Samling 1909 under første Behandling af Lovforslaget om Forsvarets Ordning. Det ærede Medlem sagde — hans Udtalelser findes i Tidenden Sp. 373—74 —: „Jeg maa sige, at jeg har ikke mindste Tro paa, at en saa-